

www.galarna.si

Courtney Milan: *The Heiress Effect*

Prevod: Anja Bakan

Copyright © 2013 by Courtney Milan

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMSŠ 2015

Vse pravice pridržane.

Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizarjanje, reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki.

Fotografija na naslovnici: Shutterstock

Distribucija: Avrora AS d. o. o.,

p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.111(73)-3

MILAN, Courtney

Učinek dedinje. Knj. 3, Zlovešči bratje / Courtney Milan ;
prevod Anja Bakan. - Žepna izd. - Maribor : Hiša knjig, Založba
KMSŠ, 2015

500 izv. - Prevod dela: The Heiress Effect

ISBN 978-961-6982-04-7 (broš.)

COBISS.SI-ID 83731713

Courtney Milan

Učinek dedinje

Zlovešči bratje: 3. knjiga

Prevod:

Anja Bakan

Za Bajeeny

*Čakala in čakala sem knjigo, ki jo bom posvetila tebi,
ker si mi kot sestra. Hotela sem knjigo, ki bo popolna.
Odločila sem se za tole, v kateri glavne junakinje nisem
poimenovala po tebi zgolj po naključju. Zdaj pa samo
poglej datum – šment.*

PRVO POGlavJE

Cambridgeshire, Anglija, januar 1867

Večina številčk, na katere je v življenju naletela gospodična Jane Victoria Fairfield, se je izkazala za nedolžno. Tako jo je denimo šivilja, ki ji je prilagajala obleko, sedemkrat zbodla, medtem ko je nameščala triinštirideset bucik – toda bolečina je prav hitro zbledela. Dvanajst lukenj v Janinem korzetu je bilo čisto zlo, to že drži, a bile so nujne. Brez njih ji namreč ne bi uspelo zmanjšati obsega pasu z nemodernih štiriindevdesetih centimetrov na še vedno nemodernih oseminsedemdeset.

Številka dve ni bila grozna, četudi je označevala število sester Johnson, ki sta stali za njo in opazovali šiviljo, kako ji zateguje obleko ob njeno vse prej kot modno postavo.

In četudi sta se omenjeni sestri v zadnje pol ure zahihitali nič manj kot šestkrat. Te številke so bile

samo zoprne – zgolj muhe, ki jih je lahko pregnala z enim zamahom svoje pozlačene pahljače.

Ne, vse Janine težave so tičale v dveh številkah. Prva je bila *sto tisoč* in ta je bila pravi strup.

Jane je globoko zavzdihnila, kolikor je v tesnem korzetu pač zmogla, in nagnila glavo proti gospodičnima Geraldine in Genevieve Johnson. Ti dve mladi dami v očeh družbe nista mogli narediti napačne poteze. Oblečeni sta bili v praktično enaki dnevni obleki, ena v svetlo moder muslin, druga v svetlo zelenega. Vihteli sta enaki pahljači, poslikani z enakimi prizori podeželske idile. Obe sta bili lepi v najbolj klišejskem, lutkastem pomenu besede: sinje modre oči in svetli lasje, ki so se vihali v bogate, svetleče kodre. Obseg pasu pri nobeni ni dosegel petdesetih centimetrov. Med sestrama je bila ena sama vidna razlika, in sicer je imela Geraldine Johnson popolnoma naravno lepotno piko na popolnem mestu na desnem licu, Genevieve pa prav tako popolno znamenje na levem.

Do Jane sta bili v teh nekaj tednih njihovega poznanstva zelo prijazni.

Domnevala je, da sta dejansko zelo prijetni, če ju nihče ne spravi na rob živčnega zloma. Kot se

je izkazalo, je bila Jane zelo nadarjena za to, da še najprijaznejša dekleta pripravi do neprijaznosti.

Šivilja je namestila še zadnjo buciko. »Tako,« je rekla, »zdaj pa se oglejte in mi povejte, ali želite, da kaj spremenim – morda premestim nekaj čipke ali pa je uporabim malce manj.«

Uboga gospa Sandeston. Te besede je izgovorila kot obsojenec, ki bo šel še isto popoldne na vislice, pogovarja pa se o vremenu prihodnjega dne – hrepeneče, kot da je misel na manj čipke pravo razkošje, ki ga bo deležna samo ob izredni in ne ravno verjetni pomilostitvi.

Jane je naredila šelesteč korak naprej in si ogledala učinek svoje nove obleke. Sploh se ji ni bilo treba prisiliti k nasmešku – razlezel se ji je čez obraz kot stopljeno maslo na toplem kruhu. Ljubi bog, kako ogabna obleka. *Popolnoma* ogabna. Še nikdar ni šlo toliko denarja za tako malo dobrega okusa. Veselo je zaprhutala s trepalnicami, ko se je ogledovala, in njena podoba ji je spogledljivo vračala pogled: temni lasje, temne oči, koketnost in skrivnostnost.

»Kaj menita, dami?« je vprašala in se obrnila. »Bi morala dodati še več čipke?«

Gospa Sandeston, ki je sedela ob njenih nogah, je trpeče zastokala.

In čisto prav je imela. Obleka se je že zdaj dušila pod tremi različnimi vrstami čipke. Okrog krila so se meter za pregrešno dragim metrom ovijali gosti naborki modre izvezene čipke. Prosojna belgijska klekljana čipka ji je krasila dekolte, vzdolž rokavov pa je v temnih črtah bodel v oči cvetlični vzorec iz črne francoske čipke. Blago obleke je bilo sicer ljubka potiskana svila, a je skorajda ni bilo videti izpod tega zadušljivega čipkastega preliva.

Obleka je bila čipkasta ostudnost in Jane je bila navdušena.

Prava prijateljica, je pomislila, bi ji svetovala, naj se čipke znebi, in sicer do zadnjega naborka.

Genevieve je pokimala. »Še več čipke. Vsekakor mislim, da je potrebne še več čipke. Morda še četrte vrste?«

Ljubi bog. Kam naj bi je navesila še več, ji ni bilo jasno.

»Vpadljiv pas, sešit iz čipke?« je predlagala Geraldine.

Janino prijateljstvo z dvojčicama Johnson je bilo nenavadne vrste. Sloveli sta po svojem nezmotljivem okusu, zato jima je tudi vedno uspelo speljati Jane v napačne vode. Toda to sta počeli tako prijazno, da ji je njun posmeh skoraj ugajal.

In ker je Jane hotela zaiti s prave poti, je bil njen trud dobrodošel.

Lagali sta ji, ona pa njima. Glede na to, da je Jane želela biti tarča posmeha, je takšna ureditev čudovito ustrezala vsem trem.

Včasih je Jane razmišljala, kako bi bilo, če bi bile kdaj druga do druge odkrite. Če bi Johnsonovi morebiti postali njeni pravi prijateljski, ne pa le ljubki, vljudni sovražnici.

Geraldine je s pogledom premerila Janino obleko in odločno prikimala. »Vsekakor se strinjam z zamisljivo o čipkastem pasu. Obleki bi dodal tisti posebni pridih nedoločljivega dostojanstva, ki ji trenutno še manjka.«

Gospa Sandeston je grleno zajavkala.

Jane je samo občasno pomislila, ali bi bile lahko resnične prijateljice. Po navadi se je spomnila razlogov, zakaj *ne more* imeti pravih prijateljev. Vseh sto tisoč razlogov.

Zato je na vse obupne predloge Johnsonovih samo prikimala. »Kaj menita o tistem krasnem kosu malteške klekljane čipke, ki smo ga videle prej – tistem zlatem, z rozetami?«

»Vsekakor,« je rekla Geraldine in kimala. »Malteška.«

Sestri sta si izmenjali pogled izza svojih pahljač, njuna pretkana nasmeha pa sta jasno kot beli dan govorila: *Pa poglejmo, do česa lahko danes pripraviva pernato dedinjo.*

»Gospodična Fairfield.« Gospa Sandeston je nezavedno sklenila dlani kot v molitvi. »Srčno vas prosim. Upoštevajte, da je mogoče z manj naborki doseči veliko bolj prefinjen učinek. Čudovit kos čipke je lahko glavni adut lepe obleke, ker žari v svoji preprostosti. Če pa je tega preveč, pa ...« Besede so ji zamrle na ustnicah, ko je pomenljivo zasukala prst.

»Če je *premalo*,« je mirno rekla Genevieve, »pa ne bo nihče vedel, koliko premorete. Midve z Geraldine – no, midve imava pičlih deset tisoč vsaka, zato morajo najine obleke to tudi izkazovati.«

Geraldine je stiskala svojo pahljačo. »Žal,« je poudarila.

»Toda vi, gospodična Fairfield, *vi* imate doto, težko sto tisoč funtov. Poskrbeti morate, da bodo ljudje to vedeli. Bogastva se ne da z ničimer pokazati bolje kot s čipko.«

»In čipke se ne da z ničimer pokazati bolje kot ... s še več čipke,« je dodala Geraldine.

Spet sta se pomenljivo spogledali.

Jane se je nasmehnila. »Hvala vama,« je rekla. »Ne

vem, kaj bi brez vaju. Tako prijazni sta do mene, ko mi pri vsem svetujeta. Ne spoznam se na modo ali na to, kakšno sporočilo pošilja moja obleka. Če ne bi imela vaju, kdo ve, kam bi utegnila odtavati.«

Gospa Sandeston je pridušeno zakašljala, rekla pa ni ničesar več.

Sto tisoč funtov. Eden od razlogov, da je bila Jane tu in opazovala ti dve ljubki, popolni ženski, ki sta se zlobno nasmihali druga drugi in mislili, da Jane ne razume. Staknili sta glavi in si šepetali – usta plaho skrita za pahljačama – nato pa sta pogledali njo in se istočasno zahihitali. Imeli sta jo za popolno tepko brez kakršnegakoli okusa, pameti in razuma.

Ni je bolelo, niti malo.

Ni je bolelo, da sta ji v obraz rekli prijateljica, nato pa vsakomur poskušali dokazati njeno neumnost. Ni je bolelo, da sta jo prepričevali, naj doda še več – več čipke, več nakita, več biserov – samo zato, da sta v lastno zabavo prilivali olja na ogenj. Ni je bolelo, da se ji smejejo prav vsi v Cambridgeshiru.

Ni je moglo boleti. Konec koncev si je to izbrala sama.

Nasmehnila se jima je, kot da je vse to hihitanje iskren kazalnik njenega prijateljstva. »Pa naj bo malteška.«

Sto tisoč funtov. Obstajala so še bolj uničujoča bremena, kot je teža stotih tisočakov.

»To obleko morate nositi naslednjo sredo,« je predlagala Geraldine. »Saj ste povabljeni na večerjo pri markizu Bradentonu, kajne? Vztrajali sva pri tem.« Pahljači sta plapolali gor, dol, gor, dol.

Jane se je nasmehnila. »Seveda. Za nič na svetu je ne bi zamudila.«

»Prišel bo neki neznani možakar. Vojvodov sin. Sicer na žalost nezakonski, pa vseeno priznan. Skoraj tako dober kot pravi.«

Prekleta. Jane je sovražila spoznavanje novih moških in vojvodov pankrt se ji je zazdel skoraj najnevarnejša vrsta. O sebi zagotovo misli samo najboljše, o svoji denarnici pa najslabše. Natanko takšen moški se bo osredotočil na Janinih sto tisočakov in sklenil, da utegne spregledati čipko, ki se kar cedi z nje. Takšen moški bi lahko spregledal marsikatero pomanjkljivost, če bi si lahko z njeno doto napolnil bančni račun.

»Oh?« je rekla brezbrizno.

»Gospod Oliver Marshall,« je rekla Genevieve. »Srečala sem ga na ulici. Ne zdi se mi ...«

Sestra jo je rahlo dregnila in Genevieve se je odhrkala.

»Hočem reči, videti je zelo eleganten. Njegova očala so nadvse imenitna. In njegovi lasje so precej ... svetli in ... bakreni.«

Jane je kar videla ta primerek neposrečenega vojvodstva. Zagotovo je trebušast. Nosi trapaste telovnike in na verižici ima uro, ki jo nenehno pogleduje. Ponaša se s svojimi privilegiji in zagrenjeno kritizira svet, zaradi katerega se je rodil kot zunajzakonski otrok.

»Naravnost popoln bi bil za vas, Jane,« je rekla Geraldine. »Midve bi se mu s svojima veliko manjšima dotama seveda zdeli povsem ... nezanimivi.«

Jane se je prisilila k nasmešku. »Ne vem, kaj bi brez vaju,« je rekla povsem iskreno. »Če ne bi skrbeli zame, no, bi lahko ...«

Če se ne bi nenehno trudili, da iz nje delata tarčo posmeha, bi ji morda nekega dne kljub ogromnemu trudu uspelo narediti dober vtis na kakšnega moškega. In *to* bi bila prava katastrofa.

»Tako zelo skrbita zame, da vaju imam za svoji sestri,« je rekla. Mogoče za polsestri iz kakšne mračnjaške pravljice.

»Tudi midve sva takšnega mnenja,« se ji je nasmehnila Geraldine. »Kot da ste najina sestra.«

V sobi je bilo skoraj toliko smehljanja, kot je bilo čipke na njeni obleki. Jane se je sama pri sebi tiho opravičila za svojo laž.

Ti dve ženski ji nista bili niti *približno* kot sestri. Takšna izjava je bila čista žalitev za sestrstvo, in če je bilo Jane kaj svetega, ji je bilo sveto to. Saj vendar ima sestro – sestro, za katero bo storila vse. Za Emily bi lagala, goljufala, kupila obleko s štirimi različnimi vrstami čipke ...

Sto tisoč funtov ni bilo ravno hudo breme. Toda če je želela mlada dama ostati neporočena – če je *moral*a ostati s svojo sestro, dokler ta sestra ne postane polnoletna in lahko zapusti dom svojega skrbnika ... No, v tem primeru je ta številka postala nemogoča.

Skoraj tako nemogoča kot štiristo osemdeset – število dni, ki jih je morala Jane še preživeti neporočena.

Štiristo osemdeset dni do polnoletnosti njene sestre. Čez štiristo osemdeset dni bo lahko sestra zapustila njunega skrbnika in Jane – Jane, ki je smela ostati v tisti hiši pod pogojem, da se poroči s prvim primernim moškim, ki jo bo zasnuvil – se bo končno lahko otresla vsega tega pretvarjanja. Z Emily bosta končno svobodni.

Jane se bo nasmihala, oblačila slapove čipk in še Napoleonu Bonapartu rekla sestra, če bo to obvarovalo Emily.

Tako pa si mora naslednjih štiristo osemdeset dni iskati moža – vneto iskati, ne sme pa se poročiti.

Štiristo osemdeset dni, ko se mora ogibati poroki, in sto tisoč funtov, ki jih dobi njen bodoči mož.

Ti dve številki sta začrtovali meje njenega zapora.

In tako se je Jane znova nasmehnila Geraldine, hvaležna za njen nasvet, hvaležna, da sta jo še enkrat speljali na napačno pot. Nasmehnila se je, in to celo iskreno.

Nekaj dni pozneje

Gospod Oliver Marshall se je zelo nerad odpovedal svojemu plašču, ko je stopil v hišo markiza Bradentona. Čutil je hlad, ki je pronical skozi njegove rokavice, slišal je piš zimskega vetra, ki je tresel oknice. Kovinski okvir njegovih očal mu je ledeno pritiskal na ušesa. Toda bilo je prepozno.

Bradenton, njegov gostitelj, je stopil proti njemu. »Marshall,« je rekel prijazno. »Kako lepo, da se spet vidiva.«

Oliver si je snel rokavice in težki zimski plašč ter markizu segel v ponujeno roko.

»Tudi vas je lepo spet videti, lord. Dosti časa je minilo.«

Še Bradentonove dlani so bile hladne. V zadnjih letih je dobil nekaj trebuha in tanki, temni lasje so se mu na čelu zredčili. Toda nasmeh, ki ga je namenil Oliverju, je bil še vedno enak: prijateljski, pa vendar hladen.

Oliver je potlačil drget. Služinčad je lahko še tako nalagala premog, ognjeni zublji so lahko plapolali še tako visoko, a v teh imenitnih starih hišah je bilo kljub temu vedno čutiti preprišni hlad. Stropovi so segali previsoko, marmorna tla so ga ledeno zbadala celo skozi podplate čevljev. Kamorkoli se je Oliver obrnil, je videl steklo in kovino in kamen – hladne površine, ki so v prostranem, praznem prostoru postale še hladnejše.

Ko se bomo premaknili iz veže, bo topleje, si je prigovarjal Oliver. Ko bo prišlo več ljudi. Za zdaj so bili zbrani le Bradenton, Oliver in dva mlajša moška. Bradenton jima je pomignil, naj pristopita.

»Hapford, Whitting, to je Oliver Marshall. Stari prijatelj iz šolskih klopi. Marshall, to je moj nečak John Bloom, od nedavnega grof Hapford.« Markiz

Bradenton je pomignil proti resnobnemu in bledemu moškemu ob strani. »In gospod George Whitting, moj drugi nečak.« Nakazal je na možakarja s šopom peščenih las in neukročenimi zalizci enake barve. »Gospoda, to je Oliver Marshall. Povabil sem ga, da bo pomagal pri vajinem izobraževanju, če lahko tako rečem.«

Oliver ju je pozdravil s poklonom.

»Dobil sem nalogo, da poskrbim za Hapfordovo predstavitev,« je pojasnil Bradenton. »Prihodnji mesec se bo pridružil zgornjemu domu parlamenta, česar ni pričakoval nihče izmed nas.«

Hapford je imel okrog roke ovit črn trak, tudi njegova obleka je bila temna. Morda je vendarle obstajal razlog, zakaj se je hiša zdela tako hladna in turobna.

»Moje sožalje,« je rekel Oliver.

Novopečeni grof se je vzravnal in ošinil Bradentona, preden je odgovoril: »Hvala. Potrudil se bom po svojih najboljših močeh.«

Tisti pogled, tisto spoštovanje, ki ga je izkazoval do gostitelja ... *Zato* je bil Oliver tukaj. Ne zaradi obujanja prijateljstva iz šolskih dni, ki je z leti zvedenelo. Bradenton je bil možakar, ki je vzgajal nove prišleke v parlamentu. Vzgajal jih je, nato pa se

je nadvse potrudil, da jih je obdržal v svojem krogu. Zdaj je imel že čedno zbirko.

»Želim si, da bi imel malenkost več časa, da te pripravim, toda saj ti gre dobro.« Bradenton je nečaka spodbudno tlesknil po rami.

»In Cambridge ni slab kraj za vajo. Zunaj se razprostira svet v malem. Saj boš videl, parlament ni dosti drugačen.«

»Svet v malem?« Oliver je bil v dvomih. V Cambridgeu še nikdar ni srečal rudarja.

Toda Bradenton ni dojel, kaj je hotel povedati. »Da, tu je dosti raje.« Pogledal je Oliverja.

Oliver ni rekel ničesar. Za človeka, kot je Bradenton, je bil raja *on*.

»Toda raja se običajno obvlada,« je nadaljeval Bradenton. »V tem je smisel ustanove, kot je Cambridge. Vsakdo lahko stremi h cambriški izobrazbi, zato vsi, ki k čemu stremijo, začnejo tukaj. Če dobro opraviš, ob koncu študija najbolj zagnani postanejo povsem podobni nam. Ali pa si vsaj tako zelo želijo stopiti v naše vrste, da se njihove ambicije zlijejo z višjim dobrim, še preden se zavedo.«

Pomenljivo je pokimal Oliverju.

Tak govor bi Oliverja nekoč vznejevoljil. Prikrit namig, da Oliver ne spada v ta krog ljudi, še bolj